

Σαν ένα θρίλερ που κόβει την ανάσα αλλά με αίσιο τέλος περιγράφει λεπτό προς λεπτό ο πρόεδρος και CEO της Pfizer, δρ Αλμπερτ Μπουρλά, την απίστευτη κούρσα της Pfizer για τη δημιουργία του εμβολίου στο αυτοβιογραφικό βιβλίο που μόλις κυκλοφόρησε με τον χαρακτηριστικό τίτλο «Moonshot» (από τις εκδόσεις Ψυχογιός, σε μετάφραση Δημήτρη Δουλγερίδη) εξηγώντας αναλυτικά πώς ο ίδιος και οι συνεργάτες του έκαναν τα αδύνατα δυνατά όχι μόνο για να δημιουργήσουν, αλλά και να παραγάγουν το μοναδικό όπλο κατά της επέλασης του COVID-19.

Με ειλικρίνεια, θάρρος και πολλές αποκαλύψεις για τις αδιανόητες δυσκολίες που ενέσκησαν στην πορεία, ο Ελληνοεβραίος διευθύνων σύμβουλος της Pfizer συνδέει την αδύνατη αυτή αποστολή -έχοντας κωδικούς εμπνευσμένους από το «Star Trek!»- με την προσωπική του οικογενειακή πορεία. Το βιβλίο του Μπουρλά δεν είναι μόνο ένα χρονικό μιας αδιανόητης νίκης της επιστήμης, αλλά και μια απόδειξη για το πώς με την ευφυΐα, τη συνεργασία και την αποφασιστικότητα ξεπερνιούνται σοβαρά τεχνικά, διπλωματικά, ακόμα και σοβαρά πολιτικά ζητήματα που προέκυψαν στην πορεία.

Η κόρη του

Ως παιδί επιζώντων του Ολοκαυτώματος, ως Έλληνας μετανάστης στην Αμερική, ένας κτηνίατρος από τη Θεσσαλονίκη που έμελλε να γίνει επικεφαλής σε έναν από τους μεγαλύτερους φαρμακευτικούς οργανισμούς του κόσμου και να οραματιστεί όχι μόνο τη ριζική μεταμόρφωση του οργανισμού, αλλά και να βάλει το μεγαλύτερο στοίχημα που θα μπορούσε άνθρωπος σε αντίστοιχη θέση, ο δρ Μπουρλά είχε μάθει να προσαρμόζει τις συνθήκες στα δεδομένα του και όχι το αντίθετο. Στην περίπτωση του εμβολίου έπρεπε να εφαρμόσει επιστημονικές καινοτομίες σε χρόνο-ρεκόρ, να γίνει το απόλυτο role model για τους συνεργάτες του, αλλά και τον γιο του Μωύς και να αποδείξει, παρότι πολλοί έλεγαν το αντίθετο, ότι το αδύνατο είναι δυνατό.

Χάρη στην απόλυτη πίστη στην ομάδα του και στο ηγετικό ταμπεραμέντο ο Μπουρλά δεν ψηφίστηκε τυχαία από σχεδόν όλα τα διεθνή Μέσα ως ο Ανθρωπος της Χρονιάς, αλλά κυρίως ήταν και είναι ο Έλληνας που είχε όλους τους λόγους να μας κάνει περήφανους. «Είναι λογικό να ρωτήσουν αν θα μπορούσα να καταφέρω όσα έκανα, εάν δεν ήμουν Έλληνας.

Δεν μπορείς να είσαι ποτέ σίγουρος γι' αυτό, αλλά η εκτίμησή μου είναι πως όχι. Δεν το λέω με αλαζονεία, αλλά με αυθεντική και ανυπόκριτη πεποίθηση ότι υπάρχει κάτι ξεχωριστό στο να είσαι Έλληνας. Ίσως, για να το θέσω καλύτερα: η Ελλάδα δεν είναι ένα μέρος, αλλά τρόπος ζωής», γράφει ο ίδιος ανταποδίδοντάς μας τα αισθήματα στον πρόλογο του βιβλίου.

Δεν είναι τυχαίο ότι την προμετωπίδα κάθε κεφαλαίου του βιβλίου στολίζουν στοχαστικά ρητά αρχαίων Ελλήνων που του έδωσαν δύναμη και φώτιση, ενώ εξηγεί πως «η παράτολμη και οριακή απόδραση της μητέρας μου από τον θάνατο, λίγα λεπτά αφότου ένα εκτελεστικό απόσπασμα των Ναζί την έστησε στον τοίχο κατά τη διάρκεια του Ολοκαυτώματος, με έκανε να πιστέψω ότι τίποτα δεν είναι αδύνατο». Σε εκείνη, άλλωστε, αφιερώνει και ειδικό κεφάλαιο.

Αντλώντας ζωντανά παραδείγματα από την οικογένειά του και στην προσπάθειά του να πείσει τους συνεργάτες του ότι όχι μόνο τα αδύνατα είναι δυνατά, αλλά ότι προτεραιότητα έχει πάνω απ' όλα ο ασθενής και γι' αυτόν έπρεπε να καλυφθεί αυτή η αδιανόητη κούρσα ζωής, εξηγεί ότι την ίδια στιγμή που οι υπόλοιποι παρουσίαζαν σε συνεδρίαση της εταιρείας προσωπικές ιστορίες ασθενών, εκείνος μίλησε για την κόρη του Σελίζ: «Όπως και ο δίδυμος αδελφός της, Μωύς, γεννήθηκε πρόωρα σε ένα νοσοκομείο της Βαρσοβίας, όπου ζούσαμε με τη σύζυγό μου όταν εργαζόμουν για τη Pfizer Πολωνίας.

Αντίθετα από τον αδελφό της, ωστόσο, η Σελίζ υπέφερε από υποξία για λίγα λεπτά μετά τη γέννησή της, γεγονός που κατέστρεψε ορισμένα κύτταρα στην περιοχή του εγκεφάλου κοντά στις κοιλίες. Αυτό της προκάλεσε παράλυση που επηρέασε την κινητικότητά της. Η Μύριαμ θυσίασε τα πάντα για να διασφαλίσει ότι η ζωή της Σελίζ δεν θα περιοριζόταν από την ασθένεια και η ίδια θα γινόταν μια ανεξάρτητη, δυνατή γυναίκα. Αφιέρωνε όλο τον χρόνο της για να μεταφέρει τη Σελίζ από γιατρό σε γιατρό και από φυσικοθεραπεία σε μιοθεραπεία. Αρνήθηκε να αποδεχθεί τη μοίρα, λέγοντάς μου συνεχώς, όπως και σε άλλους, ότι μια μέρα η Σελίζ θα γίνει χορεύτρια και θα μπορεί να τρέχει σε μαραθώνιο. Οι τολμηροί στόχοι είναι χαρακτηριστικό της οικογένειάς μας.

Κάθε μέρα η Μύριαμ έψαχνε για ώρες στο Διαδίκτυο για καινούργια εν εξελίξει φάρμακα, όπως η θεραπεία κυττάρων που, αν ήταν πετυχημένη, θα βοηθούσε τη Σελίζ να αναπλάσει τα εγκεφαλικά κύτταρα. Χάρη στις θυσίες της σήμερα η Σελίζ είναι μια εξαιρετική φοιτήτρια στο Κολέγιο Barnard και ζει μια ανεξάρτητη, γεμάτη ζωή στη φοιτητική εστία. Σχεδιάζει να πάρει πτυχία (ως αυτή τη στιγμή που γράφεται το βιβλίο) στις Σπουδές Αστικής Ανάπτυξης, καθώς την ενδιαφέρει πολύ η σχεδίαση πόλεων ισόρροπης ανάπτυξης.

Φιλοδοξία της είναι να βοηθάει τους συνανθρώπους της ώστε να ζήσουν με μεγαλύτερη ευτυχία και υγεία. Δυστυχώς τα καινούργια φάρμακα που περιμέναμε δεν ήρθαν εγκαίρως για να συμβάλουν στην ανάπτυξη κυττάρων, ώστε η Σελίζ να χορεύει ή να τρέχει ή έστω να περπατάει χωρίς μπαστούνι. Ήξερα, όμως, ότι μια μέρα θα μπορούσαμε όντως να έχουμε φάρμακα για να βοηθήσουν άλλα παιδιά και ότι εμείς στη Pfizer θα συμβάλλαμε για να έρθει αυτή τη στιγμή όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Η φωτογραφία της Σελίζ στον τοίχο ήταν η υπενθύμιση να σκέφτομαι πάνω απ' όλα τους ασθενείς. Εκείνη τη μέρα, σ' εκείνη την αίθουσα, έπρεπε να πάρουμε πολλές σημαντικές αποφάσεις σχετικές με τις τρεις προτεραιότητες που είχα καταγράψει».

Εξηγεί, επίσης, ότι η κούρσα της δημιουργίας του εμβολίου φάνταζε παράτολμη έως και αδιανόητη στην αρχή σε όλους στην εταιρεία. Δεν ήταν μόνο ότι έπρεπε να υπερκεράσουν κάθε είδους προβλήματα, αλλά να χρησιμοποιήσουν μια πρωτοπόρο τεχνολογία αιχμής, την mRNA, που δεν είχε δοκιμαστεί προηγουμένως!

Σημαντικό ρόλο, καθώς φαίνεται, στη λήψη της απόφασης έπαιξε, εκτός των άλλων, η ανθρώπινη χημεία που αναπτύχθηκε εξαρχής με τον εκπρόσωπο της BioNTech Ουγούρ Σαχίν: «Εγώ είμαι ένας εξωστρεφής Ελληνοεβραίος που μετανάστευσε στις ΗΠΑ. Ο Ουγούρ είναι ένας εσωστρεφής Τούρκος μουσουλμάνος που μετανάστευσε στη Γερμανία. Ενωσα αμέσως ότι μπορούσα να τον εμπιστευτώ». Και κάπως έτσι με μια πρόχειρη, αρχικά προφορική, συμφωνία συνεργασίας ανέλαβαν να δημιουργήσουν από κοινού έναν μηχανισμό δράσης, το εμβόλιο κατά του κορωνοϊού με τεχνολογία mRNA, και με στόχο την πρόληψη της μετάδοσης.

«Star Trek» και «Game of Thrones»

Στην άκρως εξομολογητική του αφήγηση ο δρ Μπουρλά ομολογεί με κάθε τρόπο ότι όλοι

τού έλεγαν πως είναι αδύνατον να ξεπεραστούν τα προβλήματα και να εφαρμοστεί ένα τόσο καινοτόμο εμβόλιο περνώντας τις τρεις φάσεις τόσο γρήγορα - ειδικά την τρίτη που έχει τις πιο αυστηρές προδιαγραφές. «Η ιδέα ήταν να αποκλείσουμε γρήγορα τα λιγότερο υποσχόμενα εμβόλια και να εστιάσουμε στα δύο καλύτερα, ώστε με επιπρόσθετους ελέγχους να επιλέξουμε το τελικό και να περάσουμε στη Φάση 3», εξηγεί ο ίδιος λέγοντας ότι είχαν πλήρη επίγνωση πως επρόκειτο για ένα ζήτημα ζωής ή θανάτου. «Η πρόκληση για εμάς ήταν πως δεν υπήρχε πουθενά στον κόσμο βιομηχανική παραγωγή προϊόντων mRNA (φαρμάκων ή εμβολίων).

Μέχρι εκείνη τη στιγμή είχαμε παραγάγει mRNA μόνο σε εργαστήριο και σε μικρή κλίμακα για ερευνητικές ανάγκες. Η ομάδα μας έπρεπε να εφεύρει, να σχεδιάσει και να παραγγείλει νέο εξοπλισμό για βιομηχανικά σκευάσματα, ο οποίος μέχρι τότε δεν υπήρχε». Επιπλέον, έπρεπε να βρουν ειδικά κοντέινερ σχετικά χαμηλού κόστους που θα μπορούσαν να διατηρήσουν θερμοκρασία -70 βαθμούς Κελσίου, κάτι που σήμαινε ότι έπρεπε να χρησιμοποιήσουν το 1%-2% του αμερικανικού αποθέματος. Για να λύσουν το πρόβλημα μεταφοράς, αποφάσισαν να παραγάγουν οι ίδιοι ξηρό πάγο επί τόπου για «ένα προϊόν τόσο εύθραυστο όσο μια χιονονιφάδα» που έπρεπε, επιπλέον, να διανεμηθεί με αεροπλάνα, φορτηγά και πλοία, όπως επίσης έπρεπε να λύσουν το θέμα των υλικών.

Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, ακόμα και όταν ήρθαν τα καλά νέα από τα αποτελέσματα των δοκιμών και αφού το γιόρτασαν όπως πρέπει με τον Τούρκο συνétaιρό του, έστω από απόσταση, έπρεπε να βρουν εξαιρετικά μεγάλες εγκαταστάσεις για να μπορούν να παραγάγουν τόσο τεράστιες ποσότητες. Την ιδέα τούς την έδωσε ο Ελον Μασκ, ο οποίος χρησιμοποιούσε τεράστιες τέντες, όταν δεν έφτανε ο χρόνος για να κατασκευαστούν τα κτίρια.

Σε αυτό τον απίστευτο αγώνα δρόμου, σε μια απίστευτη αποστολή, σίγουρα πιο δύσκολη από αυτές που πραγματοποιεί ο Μασκ στο Διάστημα, δεν θα ταίριαζε άλλο όνομα στην επιχείρησή τους από το «Ταχύτητα Φωτός», αφού ο ίδιος ο Μπουρλά προτιμούσε να δίνει κωδικές ονομασίες που εμπνεόταν από τις αποστολές του «Star Trek»!

Στόχος του ήταν να ανυψώσει το ηθικό της ομάδας του. Οσο για τον ίδιο, τη χαρά δεν την αντλούσε μόνο από την επίτευξη του στόχου κάθε φάσης -ειδικά της Φάσης 3 που αφορά την αποτελεσματικότητα, την οποία περιγράφει με μεγάλη συγκίνηση-, αλλά και από τις λίγες ώρες ανάπαυλας με την οικογένεια στο σπίτι: με ένα ποτήρι Chardonnay απολάμβανε μαζί με τον γιο του και τη γυναίκα του, την οποία περιγράφει σαν «έναν συνδυασμό της SuperWoman με τη Μητέρα Τερέζα», επεισόδια του «Game of Thrones» και του γαλλικού κατασκοπευτικού θρίλερ «Le Bureau des Legendes».

Όπως φάνηκε, μάλιστα, του ήταν απολύτως χρήσιμο. Όταν έχεις να διαχειριστείς ένα τόσο κρίσιμο θέμα που μπορεί να σώσει όχι μόνο την Αμερική, αλλά ολόκληρη την ανθρωπότητα, συνεξετάζονται τα πάντα: πόσο ασφαλές, για παράδειγμα, είναι ότι δεν θα υποκλέψει κάποιος τα δεδομένα του εμβολίου, τα συμπεράσματα από τις κλινικές δοκιμές, πόσο αυτές οι λεπτομέρειες δεν είναι έκθετες σε ξένα χέρια; Στην περίπτωση των δεδομένων του εμβολίου, ειδικά όσον αφορά την ασφαλή μεταφορά τους μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου προς έγκριση, οργανώθηκε μια ολόκληρη επιχείρηση με τον κωδικό «Wrap Speed» που, όπως επισημαίνει ο Μπουρλά, ενεργοποίησε ακόμα και τις Μυστικές Υπηρεσίες των ΗΠΑ, οι οποίες θεώρησαν ότι η χρήση της πύλης ήταν ριψοκίνδυνη.

Τους έδωσαν μάλιστα έναν κρυπτογραφημένο σκληρό δίσκο για να τον αφήσουν σε μία από τις εγκαταστάσεις στη Φιλαδέλφεια ώστε να τον παραλάβουν οι μυστικοί πράκτορες. Το σύνθημα μάλιστα για την παράδοση ήταν το «Yellowstone»: «Οι άνθρωποι μας δούλευαν κυριολεκτικά μέχρι την τελευταία στιγμή για να κατεβάσουν πληροφορίες για τον σκληρό δίσκο.

Η ημέρα της υποβολής, Παρασκευή 20 Νοεμβρίου, έμοιαζε με σκηνή από ταινία του Τζέιμς Μποντ. Στο κτίριό μας, στο Κόλετζβιλ της Πενσιλβάνια, έφτασαν δύο όμοια βαριά μαύρα SUV. Οι πράκτορες προχώρησαν στην αίθουσα με τους σκληρούς δίσκους και την περικύκλωσαν. Και οι δύο πλευρές υπέγραψαν τα απαραίτητα έγγραφα για το πρωτόκολλο ασφαλείας και οι πράκτορες ζήτησαν απ' όλους να βγουν από τον χώρο. Ο ένας έβαλε τον δίσκο στην τσάντα που κουβαλούσε και ο άλλος έναν άδειο σκληρό σε μια πανομοιότυπη τσάντα.

Όταν βγήκαν από την αίθουσα, κανείς δεν ήξερε ποιος μετέφερε τον σκληρό με τις πληροφορίες. Στη συνέχεια μπήκαν σε διαφορετικά οχήματα και αποχώρησαν». Όπως τονίζει ο Μπουρλά, το ίδιο σύνολο πληροφοριών μοιράστηκε σε πολλές Αρχές σε όλο τον κόσμο, με την πρώτη έγκριση να δίνεται από το Ηνωμένο Βασίλειο για εμβόλιο που χρησιμοποιούσε τεχνολογία mRNA (όπως θυμόμαστε, η Άδεια Χρήσης Εκτακτης Ανάγκης δόθηκε πολύ αργότερα από τις ΗΠΑ). Το Ισραήλ έδωσε έγκριση μερικές ημέρες μετά και η Ευρωπαϊκή Ένωση στις 21 Δεκεμβρίου του 2020.

Ειδικά για το Ισραήλ και την περίπτωση του πετυχημένου καθολικού εμβολιασμού, ο δρ Μπουρλά αφιερώνει ξεχωριστό κεφάλαιο εξηγώντας ωστόσο ότι, παρότι είχε χαρεί με το γεγονός, σε καμία περίπτωση δεν ήθελε να συνδεθεί ο ίδιος ή η πετυχημένη εφαρμογή του

εμβολίου της Pfizer στον πληθυσμό του Ισραήλ με την προεκλογική τότε καμπάνια του Νετανιάχου.

Εχει μάλιστα κανείς την αίσθηση ότι ο λόγος που αργούσε να εμβολιαστεί, παρότι έλεγε ότι δεν θέλει να στερήσει τη θέση κανενός, είναι ότι δεν ήθελε να επισκεφτεί το Ισραήλ εκείνη ακριβώς τη χρονική περίοδο. Ωστόσο, κάνει ειδική μνεία στον Κυριάκο Μητσοτάκη, ο οποίος τον σύστησε στον τότε Ισραηλινό ηγέτη εξηγώντας πόσο σημαντικό ήταν το έργο που είχε επιτελέσει στη Pfizer και αφηγούμενος την προσωπική του ιστορία και τις ελληνοεβραϊκές του ρίζες. Αστειευόμενος ο Νετανιάχου είχε εκμυστηρευτεί τότε στον Μπουρλά ότι έμαθε αυτές τις λεπτομέρειες για τον προσωπικό του βίο χάρη στον άκρως ενημερωμένο Έλληνα πρωθυπουργό και όχι χάρη στη Μοσάντ.

Οι συναντήσεις με τον Αμερικανό πρόεδρο

Είναι προφανές ότι ο δρ Μπουρλά δεν διατηρούσε καλές σχέσεις με τον αρνητή των εμβολίων Ντόναλντ Τραμπ και ότι η ανακοίνωση για την εκλογή νέου προέδρου στις ΗΠΑ τού έδωσε μεγάλη χαρά. Απαντά, μάλιστα, στο βιβλίο αναλυτικά στις αιτιάσεις του Τραμπ για το ότι ανακοίνωσε την έγκριση ακριβώς μετά την εκλογή του Μπάιντεν και παραδέχεται ότι ήταν ο Φάουτσι που τον βοήθησε να αντιπαρέλθει τα όποια εμπόδια. Η θετική, μάλιστα, στάση του Τζο Μπάιντεν απέναντι στην υψηλή αποστολή που είχε αναλάβει η Pfizer ήταν σαφής εξαρχής: «Περίπου στα μέσα του 2021 μου δόθηκε η ευκαιρία να ζήσω μια ιστορική στιγμή για τις κατακτήσεις της έρευνας, της παραγωγής και των εργαζομένων της πρώτης γραμμής. Δέχθηκα ένα άκρως απόρρητο τηλεφώνημα από τον Λευκό Οίκο με το ερώτημα αν μπορούσα να συνοδεύσω τον Πρόεδρο Μπάιντεν, λιγότερο έναν μήνα μετά την ορκωμοσία του, σε μια περιήγηση στις εγκαταστάσεις του Καλμαζού, που βρίσκονται στη μικρή πόλη του Πορτέιτζ στο Μίσιγκαν. Οι Μυστικές Υπηρεσίες με παρακάλεσαν να το κρατήσω κρυφό, αλλά ζήτησα -και μου επέτρεψαν- να τηλεφωνήσω στον Μάικ ΜακΝτέρμοντ», τον επικεφαλής Παραγωγής στην Pfizer.

Ο συγγραφέας εξηγεί με κάθε θαυμαστή λεπτομέρεια πώς έφτασε η εντυπωσιακή προεδρική αυτοκινητοπομπή με τα επιβλητικά μαύρα αυτοκίνητα και το γνωστό βαλιτσάκι με τους κωδικούς για τα πυρηνικά των ΗΠΑ και πώς ο πρόεδρος ήξερε διάφορες λεπτομέρειες που αφορούσαν τον ίδιο και τους γονείς του που επιβίωσαν από το Ολοκαύτωμα. Ο Μπάιντεν και ο Μπουρλά συναντήθηκαν και πάλι στη Σύνοδο G7 στην Κορνουάλη, όπου ανακοίνωσαν τη δωρεά 500 εκατομμυρίων εμβολίων προς τις χώρες που το είχαν ανάγκη. Η περιγραφή είναι, όντως, μυθιστορηματική και τελικά αποδεικνύει ότι η περιπέτεια για τη δημιουργία του εμβολίου ήταν κάτι πέρα από μια τεράστια νίκη της επιστήμης, ήταν ένα απρόσμενο δώρο προς την ίδια την ανθρωπότητα:

«Εκείνο το βράδυ φτάσαμε στο Αεροδρόμιο Νιούκι της Κορνουάλης. Η Σάλι Σούζμαν και ο επικεφαλής ασφαλείας, Τιμ Κόνγουεϊ, ήρθαν μαζί μου. Ο Τιμ δεν είναι μόνο επιφορτισμένος με την ασφάλεια των στελεχών, αλλά και ένας συγκροτημένος άνθρωπος που ψάχνει τη λεπτομέρεια, ανεκτίμητος στην επίλυση πολύπλοκων ζητημάτων που αφορούν τις μεταφορές προϊόντων. Ηρθε στην εταιρεία μας έχοντας υπηρετήσει επί 24 χρόνια στις Μυστικές Υπηρεσίες των ΗΠΑ και αξιοποιούσε τις επαφές του στον Λευκό Οίκο και το δίκτυο παγκόσμιας ασφάλειας ώστε να μπορούμε να έχουμε πρόσβαση, ελεύθερη είσοδο και διαπιστεύσεις εκεί όπου χρειαζόνταν. Είναι χαρά να δουλεύεις μαζί του και, παρότι αποτελεί την επιτομή της διακριτικότητας, συνήθως τον φέρναμε βόλτα για να μας διηγηθεί ιστορίες από την περίοδο των Μυστικών Υπηρεσιών, όταν προστάτευε διάφορες προεδρικές οικογένειες.

Το επόμενο πρωί, μια τυπική αγγλική ημέρα με ομίχλη, δουλέψαμε στα δωμάτια του ξενοδοχείου μέχρι την ώρα που έπρεπε να βγούμε στους στενούς θαμνοφυτεμένους επαρχιακούς δρόμους, οι οποίοι οδηγούσαν στην έκταση του Κάστρου Τρεγκάνα των 290 στρεμμάτων: το μέρος όπου θα πραγματοποιούνταν η Σύνοδος G7. Υστερα από αρκετό περπάτημα, και αφού περάσαμε από πολλά σημεία ελέγχου, η Σάλι κι εγώ συναντηθήκαμε με τον πρόεδρο Μπάιντεν για μια γρήγορη συζήτηση και έλεγχο των μεγεθών που αφορούσαν τη μεταφορά και διανομή των εμβολίων. Το σκηνικό ήταν εντυπωσιακό - το πόντιουμ του Προέδρου ήταν τοποθετημένο σε έναν κήπο με μεγάλα δέντρα στο πίσω μέρος.

Ο Πρόεδρος προχώρησε πρώτος κι εγώ ακολούθησα πίσω του σε μικρή απόσταση. Τον παρακολουθούσα όσο έκανε δηλώσεις και ένιωσα βαθιά περήφανος ακούγοντας να επισημαίνει ότι πρόκειται για εμβόλια mRNA. Το εξέλαβα ως σχόλιο ότι οι ΗΠΑ θα μοίραζαν το καλύτερο υλικό.

Στη δική μου τοποθέτηση, συνεχάρην τον Πρόεδρο Μπάιντεν για την ηγετικότητά του σημειώνοντας: “Κύριε Πρόεδρε, ξέρω από τις συζητήσεις μας ότι συμφωνούμε πως κάθε άντρας, γυναίκα και παιδί πάνω στον πλανήτη -ανεξάρτητα από την οικονομική κατάσταση, τη φυλή, τη θρησκεία ή τη γεωγραφία- δικαιούται πρόσβαση στο εμβόλιο που σώζει ζωές”. Κι ύστερα, όπως απαιτούσε η στιγμή: “Για άλλη μία φορά οι ΗΠΑ ανέλαβαν την πρόσκληση”.

Όταν τελείωσα και αποχώρησα μαζί με τον Πρόεδρο, μακριά από τις κάμερες, ένιωσα έκπληξη και μεγάλη χαρά που η Πρώτη Κυρία, Δρ Τζιλ Μπάιντεν, με αγκάλιασε. Στο παρελθόν είχα την ευκαιρία να της μιλήσω μέσω βιντεοκλήσης Zoom, αλλά ποτέ δεν είχαμε

συναντηθεί πρόσωπο με πρόσωπο. Ήταν εξαιρετικά θερμή, εκπέμποντας ηρεμία και σταθερότητα. Η Δρ Μπάλντεν, ο Πρόεδρος, η Σάλι, ο Τζεφ Ζάιεντς, ο υπουργός Εξωτερικών Αντονι Μπλίνκεν κι εγώ συζητήσαμε για λίγο με φόντο το βουκολικό σκηνικό. Κάποιος παρατήρησε ότι πολλοί απ' όσους συμμετείχαν στη μάχη εναντίον του κορωνοϊού είχαν ρίζες σε οικογένειες μεταναστών. Ανασήκωσα τους ώμους στη σκέψη ότι ήμουν ένας από αυτούς. Την ώρα που αποχαιρετιόμασταν, ο Πρόεδρος έβγαλε κάτι από την τσέπη του και μου το έδωσε με μια χειραψία.

“Αυτό δίνουν οι στρατηγοί στο πεδίο της μάχης όταν κάποιος δείχνει αξιοθαύμαστο θάρρος. Το αξίζεις”, είπε.

Ήταν ένα βαρύ μεταλλικό νόμισμα με την προεδρική σφραγίδα στη μια πλευρά και το όνομα JOSEPH R. BIDEN, JR μαζί με την Πολιτεία Ντελαγουέρ χαραγμένα στην άλλη. Ενωσα δάκρυα στα μάτια μου. Το έβαλα στο πορτοφόλι μου για ασφάλεια. Θα το κρατήσω ως αληθινό σύμβολο της κοινής ελπίδας για το τι μπορούν να προσφέρουν τα πανίσχυρα εμβόλια στους ανθρώπους που δοκιμάζονται».

ΠΗΓΗ: www.protothema.gr, 1.4.2022